

»Verden i sin nuværende skikkelse går mod sin undergang.« 1. Kor. 7,31

Søg først Guds rige

Ordet »først« har på en mærkelig måde gjort indtryk på mig allerede fra min barndom, skønt jeg ikke voksede op i et kristent hjem. Jeg kan endnu se min Fader for mig, da han en dag i 1924, da jeg var otte år, læste højt for os af morgenavisen, medens vi sad ved morgenmåltidet – hans ansigt var en blanding af undren og beundring. De olympiske lege foregik i Paris, og min Fader læste højt om en engelsk løber, der var storfavorit til at vinde 400m løbet, men nægtede at stille op, da finalen, som han havde kvalificeret sig til, var henlagt til en søndag. Den unge løber blev bestormet fra alle sider om dog at stille op for sit fædrelands skyld, og da han stille, men fast svarede, at Guds rige gik forud for det jordiske fædreland, blev prinsen af Wales tilkaldt for at overtale ham til alligevel, undtagelsesvist at stille op for England og skaffe sit land guldmedaillen. Men selv prinsen kunne ikke overtale ham til at søge noget forud for Guds vilje: at tilbøde Ham sammen med andre for den evige frelse. Han havde vundet til syndige mennesker ved Hans søns død på et kors og hans opstandelse den første dag i ugen.

Min Fader kommenterede det ikke, men jeg kan, som sagt, endnu huske hans ansigtsudtryk.

Da jeg blev voksen, læste jeg gang på gang noget af det sidste, Søren Kierkegaard skrev, inden han faldt om på gaden og døde nogen tid derefter, 43 år gammel. Det er hans novelle om cand. theol. Ludvig From, der søger – ikke Guds rige først, som Herren siger, men et embede med så høj en løn som muligt.

I denne slags novelle afslører Kierkegaard, hvor let det er at bedrage Gud uden selv at bære derved og altså bedrage sig selv med evige konsekvenser.

Vor Frelser siger: »Søg først Guds rige og Hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« Det oplevede den unge engelske løber på en overraskende måde. Ingen regnede med, at han havde nogen chance for at gøre sig gældende i 800m løbet, som blev afviklet på en hverdag senere i ugen, men til alles forbløffelse vandt han dette løb efter en uhyre kraftanstrengelse, hvor han de sidste meter kastede sig foran nr. to. Jeg kan endnu se fotografiet af ham, da han gav sig selv hen i denne opslidende anstrengelse og sprængte målsnoren lige før nr. to. Han blev senere missionær i Kina og døde i japansk krigsfangenskab.

En anden, der i praksis søgte Guds rige først, var vor hensovede ven, direktør

Erik Wittenborg i Odense. Ved en stor udstilling i Canada, hvor hans salgsautomater havde en stand for sig selv, nægtede han at holde åbent om søndagen, skønt alle hans repræsentanter og sælgere fortalte ham, at der kom allerflest til udstillingen om søndagene, og at konkurrenterne ville løbe med ordrene. Men han stod fast på, at søndagen var helliget Herren, så Guds børn kunne samle sig om Den levende Gud og søge Guds rige, d.v.s. Guds herredømme over alt – og han blev ikke til skamme. Det blev ikke konkurrenterne, men ham, der »løb med ordrene«.

Indvendinger herimod

Den unge engelske løber blev beskyldt for at være en fanatiker, og det måtte han finde sig i, indtil han vandt 800m løbet – dog forstummede denne beskyldning ikke ganske, thi, som det blev hævdet, kunne han jo have vundet både 400m og 800m, blot han ikke havde været så påståelig.

Indvendingerne imod i praksis at søge Guds rige først er legio.

De ældre iblandt os husker pastor Fjord Christensen. Jeg glemmer aldrig hin tirsdag i begyndelsen af halvtredserne, da han sammen med sin hustru kom til min Bibelundervisning i Grundtvigs Hus, skønt det var deres guldbryllupsdag. Han rejste sig midt under familiemiddagen derhjemme og sagde: »Nu skal vi hen at lytte til Guds ord!« Gæsterne blev hjemme – og jeg spurgte mig selv, om han var gået for vidt – men blev klar over, at i en kristenhed med så mange glatte hjerter som i Danmark må der nogle profetiske, urokkelige skikkelser til, for at vi ikke skal vænne os til at sætte Gud Herren på andenpladsen.

En indvending herimod lyder således: »Det er ikke en ædel tankegang at søge Guds rige først for at opnå alt det andet i tilgift!« Denne indvending har ikke lyttet til Jesu ord »tilgift«, der indirekte siger, at det er en gave fra Gud, at vi må søge Hans rige og hans retfærdighed først, og at der til denne gave oven i købet lægges en tilgift, altså en gave til gaven.

Her er således ikke tale om en løn, man gør sig fortjent til, men om den løn, Guds nåde fører til.

Guds rige

Der hersker Guds gode og fuldkomne vilje. Kan du tænke dig nogen anden vilje, der er bedre end Guds? Kunne du tænke dig at gå glip af Guds vilje og sidde tilbage med din egen eller andres? Det ville

være et evigt tab over al beskrivelse.

Søg derfor den først. Lad dig forvandle gennem en fornyelse af dit sind og din tankegang, så du kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne (Rom. 12,2).

Bemærk den stille vemod i apostelens ord! Han ved, at Guds børn kan låse sig fast i deres egen vilje og tankegang, så de slet ikke bærer for Gud eller forskrækkes i deres hjerte over, at de står Ham imod. De behøver en fornyelse af deres sind, hvis de skal kunne skønne, hvad der er Guds vilje.

Vi ved som oftest ikke, at vi af natur er Guds fjender, og at vort gamle menneske vedbliver med at ligge i fjendskab med Gud den Almægtige. Det vil altid gå galt, hvis modviljen imod Guds vilje får magt over os.

Men er der end vemod i det paulinske ord, er der dog først og fremmest kærlighed til dem, han skriver til, og tillid til, at Gud vil virke i dem både at ville og at kunne lade sig fornye, det vil som regel sige: at ydmyge sig for sin Frelser og give Ham ret.

og Guds retfærdighed

Skal Guds børn, der er retfærdiggjorte ved tro, virkelig søge Guds retfærdighed, som de allerede har modtaget?

Guds retfærdighed er det underfuldeste af alt underfuldt, thi Han retfærdiggør den ugudelige, som ikke har gerninger at opvise, men som tror på sin Frelser, vor Herre Jesus, der bar alle den ugudeliges synder på sit legeme op på korsets træ.

Guds retfærdighed er og bliver aldrig en selvfølge. Derfor bør vi, der har den, søge den først, at ikke vor kærlighed skal blive kold og lovløsheden få plads i vort hjerte. Søger vi den først, forbliver vi i den første kærlighed, altid overvældet af, at Guds retfærdighed er hans kærlighed, åbenbaret én gang for alle på Golgatas kors – hans kærlighed til mig!

Retfærdiggørelsen ved tro på Jesus er mere end den rigtige lære, thi den er og forbliver underfuld.

Hvis det underfulde er forsvundet fra vort daglige liv, har vort liv som Guds børn mistet glansen fra det høje.

Der er ikke plads til ligegyldighed eller overlegenhed i Guds rige og hans retfærdighed.

Selvfølgelig er der ikke det. Lykkeligvis er der ikke det.

Giv først...

Søger vi Guds rige og hans retfærdighed først, da mister pengene og de med penge forbundne bekymringer deres magt.

Det ser vi hos den fattige enke, der gav alt, hvad hun ejede, til tjenesten i templet i Jerusalem (Mark. 12,41-44), og hos de fattige menigheder i Makedonien, der indtrængende bad Paulus om den nåde at måtte være med i hjælpen til de hellige (2. Kor. 8,1-5).

Da HERREN sendte profeten Elias til Zarepta, sagde Han: »...se, Jeg har pålagt en enke der at sørge for føde til dig!« Da

Elias fik øje på enken, sagde han til hende, at hun skulle hente noget vand i et kar og tage et stykke brød med til ham, men hun svarede, at hun ejede ikke brød, men kun en håndfuld mel i krukken og lidt olie i dunken. Når hun og hendes søn havde brugt det, måtte de lægge sig til at dø.

Da mødte Guds ord hende gennem profeten, og Guds ord samlede sig om, hvad hun *først* skulle gøre: lave et lille brød af den smule mel, hun havde, og give det til Elias.

Gjorde hun det, skulle melkrukken ikke blive tom, og olien i dunken ikke slippe op.

Det har mange af Guds tjenere ned gennem tiderne erfaret. De forstod, at intet af det, de ejede, tilhørte dem. De var kun forvaltere af det. Gud var ejeren – ikke blot af deres, men af alt, være sig guld, sølv, markens dyr og alt det skabte.

Havde hun først søgt sit eget, var hun og hendes søn gået døden i møde. Men søgte hun først Guds rige, Hans vilje, da ville den Almægtige sørge for dem begge.

Intet er så saligt, som det liv, man har fået blot af nåde, ussel som man var; intet selv at eje, dog på Herrens ord eje, hvad Han ejer, spise ved Hans bord!

Fattig og først

Det synes at være de fattige, der søger og sætter Guds rige først. Den fattige enke gav alt, hvad hun ejede; de fattige menigheder i Makedonien gav over evne, og den fattige enke i Zarepta gav sin sidste håndfuld mel.

De var fattige i Ordets sædvanlige betydning, men det var ikke den sædvanlige fattigdom, der satte dem i stand til at give alt, men den usædvanlige: de var fattige i ånden, d.v.s. de troede virkelig på Gud.

Direktør Wittenborg var velhavende, men fattig i ånden, d.v.s., så afhængig af Herren, at han i enhver sag først søgte, hvad der var Hans vilje. Han troede virkelig på Gud.

Fattig i ånden

Fattig i ånden er ikke noget, man efterhånden bliver, men en tilstand, man vælger. Det ser vi tydeligst på vor Herre og Frelser. Havde han ikke frivilligt valgt at være fattig i ånden og dermed helt indstillet på »kun« at gøre Faderens vilje, da havde han tilkaldt legioner af engle til sin hjælp eller var steget ned fra korset.

Er der nogen anden vilje, vi hellere vil underkaste os, end vor himmelske Faders, Gud den Almægtiges? Hvad gavnede det os, om vi, uafhængige af Ham, vandt den hele verden? At måtte bøde med sin sjæl er forfærdeligere, end vi kan forestille os.

Hvis Guds børn bevidst gør sig fattige i ånden, søger de vished for, hvad der i enhver sag er Guds vilje, og er salige, selvom de mister anseelse i verden. Vi kan være forvissede om, at enken i Zarepta var »oversalig«, da hun på profetens ord gav ham »først«. Det lyser om de fattige i menigheden i Makedonien, at de var salige – og mon ikke den fattige enke ved tempelblokken også bar et skær af salighed?

Menneskeligt bedømt handlede de dåragtigt. At søge Guds rige først, får de al-

lerflESTE til at ryste på hovedet. Ak, hvor er vi »kloge«!

Selv Guds børn handler hellere klogt end saligt (1. Kor. 4,10).

Hvordan?

Hvordan lærer vi at vælge fattigdommen i ånden og dåragtigheden i stedet for klogskaben? Guds lov kan ikke hjælpe os dertil, thi den har ikke kraft til at forvandle vort hjerte.

Men evangeliet har kraft dertil. Det var ud af deres overvældende glæde, de makedoniske menigheder formåede det. For dem var frelsen ikke en glemt kendsgerning, men underfuld. De forblev i frelsens første kærlighed, fred og glæde. Derfor valgte de trods megen trangsel og dyb fattigdom ikke at handle klogt, men saligt – og det formindskede ikke deres glæde, så de senere fortrød, hvad de havde gjort.

Herren, Hærskarers Herre, al jordens Gud overvældede med sin kærlighed den ensomme, forladte hustru, der sad med sorg i sinde, se Esaj. 54. Derfor kunne Han sige til hende: »Spar ikke, men vid rummet ud i dit telt« (vers 2). Gud opfordrede hende til at handle i tro uden at lade den synlige tilstand få hende til at handle klogt.

Evangeliet er Guds glædesbud, der kan få os til at være Jesu vidner på tilsvarende måde som disse forbilleder, Skriften har opbevaret til os. Så stor er dets kraft ved Helligånden. Det fremgår særlig tydeligt af beretningen om den fattige enke i Zarepta, at da hun gav først til profeten, blev det opført på hendes indtægtsside (Fil. 4,17) – og sådan er det altid.

Kommer vi bort fra frelsens rene glæde, da må vi formanest til at give »dåragtigt«. Det gælder især alle os, der lever i velfærd. Til os siger apostelen Paulus: »Byd dem, der er rige i den nuværende

verden, ikke at være hovmodige (d.v.s. egenrådige i forhold til Herren) eller sætte deres lid til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi skal nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe, det virkelige liv (ligesom de fattige menigheder i Makedonien).«

De fattige i ånden er rige på *gavmildhed*, rige på *gode gerninger*, rige på *taksigelse* (Kol. 2,7) rige i *håbet* (Rom 15,13), og kan derfor gøre mange rige på alt det, de selv er så rige på i al deres fattigdom.

Der er næppe nogen, der vil påstå, at apostelen Paulus levede et fattigt liv, indkroget i sig selv. Lad os da i en daglig fornyelse med en stadig dybere glæde og taknemmelighed over Guds ufattelige nåde imod os, følge i hans spor, eller lad os med apostelens egne ord »altid være rige i Herrens gerning« (1. Kor. 15,58)

Det er saligt – men det er ikke noget, der går af sig selv. En omvendelse tilbage til fattigdommen i ånden og den ubetingede tro på Herren Jesus er nødvendig, hvis man er kommet på afstand af den åndelige fattigdom og derfor ikke mere er rig på gavmildhed og andre gode gerninger, ej heller rig på taksigelse eller i håbet. Værst er det, hvis vi som menighed mere ligner den i Laodikea (Åben. 3,14-21) end menighederne i Makedonien. Lunkenhed er i Guds øjne afskyeligt.

Når et Guds barn vil omvende sig, består omvendelsen som oftest i, at han ydmyger sig for Gud og af Ham bliver genoprettet til den første taknemmelighed over Guds barmhjertighed imod ham og til den første kærlighed og glæde.

Da kan han også synge det lille vers, vi har sunget – men så skal det heller ikke synges mere, for det skal ikke oparbejdes

en stemning, men udtrykke en hemmelighedsfuld sandhed.

Intet er så saligt som det liv, man har fået blot af nåde, ussel som man var; intet selv at eje, dog på Herrens ord eje, hvad Han ejer, spise ved Hans

bord!

Sammenfatning

Apostelen kunne rose sig af, at det var i Guds *enfold* (andre håndskrifter: hellighed) og renhed, *ikke i kødelig klogskab*, men i Guds nåde, kan færdedes i verden og ganske særligt hos Guds børn (2. Kor. 1,12).

Sådan er det at søge Guds rige først.

Sådan er det at være fattig i ånden.

Bemærk, at Paulus gør absolut forskel på kødelig klogskab og Guds nåde! Kødelig klogskab repræsenterer alt det, vi selv kan udtænke, planlægge og gøre. Det behøver vi naturligvis ikke Guds nåde til, for det kan vi selv.

Al kødelig klogskab ville have hindret den fattige enke og Makedoniens menighed i at handle så »tåbeligt«, som de gjorde. De havde ikke behovet Guds nåde til at undlade at gøre, hvad de gjorde.

Kødelig klogskab fører måske til en vis tilfredsstillelse, men ikke til at tjene

Gud, som Han vil, og ikke til salighed.

Vor klogskab kan også bevare os fra hån og modgang. Men klogskaben glemmer, at den, som bevarer sit liv, mister det.

Guds nåde er ikke, som N. P. Wettersund siger, en paraply, vi kan holde over vort liv, så Gud ikke kan se, hvordan vi tænker og handler, og derfor er nådig mod det alt sammen.

Den er Guds overvældende kraft til at gøre os fattige i ånden og dermed salige allerede her i livet.